

TITULUS II.

De Hierarchia et Regimine Ecclesiæ.

CAPUT I.

DE ROMANO PONTIFICE.

42. Patres hujus Concilii Plenarii, ex omnibus Statibus Fœderatis Americæ Septentrionalis congregati, præside Archiepiscopo Baltimorensi tanquam Apostolicæ Sedis Delegato, summum quo Sedem Apostolicam Romanam prosequuntur obsequium profitentur: agnoscunt quippe, juxta definitionem in concilio Florentino promulgatam, Romanum Pontificem successorem esse beati Petri principis Apostolorum, et verum Christi vicarium, totiusque Ecclesiæ caput, et omnium Christianorum patrem et doctorem existere, et ipsi, in beato Petro, pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam à Domino nostro JESU CHRISTO plenam potestatem traditam esse. Beatissimum igitur Pontificem Pium IX., caput totius episcopatus agnoscunt divino jure constitutum, ejusque esse fratres in fide confirmare, cum unus sit omnium pastor. Doctrinam insuper, quam ab Apostolis traditam in Ecclesiâ Romanâ constat semper esse servatam per episcoporum successionem, profitentur integram, prout in conciliorum œcumenicorum, præsertim Tridentini decretis, et in Summorum Pontificum constitutionibus explicata est.¹

43. Inter acerrimas procellas ab impiis hominibus excitatas, quibus nunc agitur Christi Ecclesia, et inter errorum pessimorum deliramenta, quæ ubique terrarum in animarum

¹ Balt. Plen. 1. Num. 78.

ruinam disseminantur, perlibenter oculos convertimus ad Summum Pontificem, beati Petri Apostoli successorem, et ad illam Romanam Ecclesiam ad quam, teste Irenæo, “propter potiorem principalitatem, necesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est, eos qui sunt undique fideles;”¹ ad firmissimam “Petri Cathedram atque ad Ecclesiam principalem, unde unitas sacerdotalis exorta est”²—juxta Cyprianum—quæ est etiam Ecclesiæ Catholicæ “radix et matrix;”³ ad quam Romanorum Ecclesiam, “quorum fides Apostolo prædicante laudata est, perfidia habere non possit accessum;”⁴ in qua, juxta Augustinum “semper Apostolicæ Cathedræ viguit principatus:”⁵ atque Pio IX., Pontifici feliciter regnanti, verba reverentiæ ac obediendi plena proferimus, quibus quarto Ecclesiæ sæculo Hieronymus Damasum est allocutus: “Ego nullum primum, nisi Christum sequens, Beatitudini Tuæ, id est, Cathedræ Petri, communionem consocior. Super illam petram ædificatam Ecclesiam scio. Quicumque extra hanc domum agnum comederit, profanus est. Si quis in Noe arca non fuerit, peribit regnante diluvio.”⁶

44. Petrum enim, a Christo Domino petram constitutum super quam ædificata est Ecclesia, adhuc vivere et loqui in successoribus in ejus Cathedra sedentibus, omnis antiquitas unanimi voce testatur. Romanus quippe Pontifex pro tempore existens totius gregis, et agnos et oves in orbe terrarum complectentis, curam pastorem et paternam semper habuit habetque; quod præclare quidem explicat S. Leo Magnus: “Quamvis singuli quique pastores speciali sollicitudine gregibus suis præsent, sciantque se pro commissis sibi ovibus red-

¹ Adv. Hæreses, L. iii., c. 3.

² Epist. ad Cornelium, 55, No. XIV. Edit. Migne.

³ Id., Ep. 45.

⁴ Id., paulo post verba citat. Epist. ad Cornelium; Edit. Migne.

⁵ Epist. 43, al. 162, ad Glorium, Cap. 3, Ibid.

⁶ Epist. XV., alias 57, ad Damasum Pap. edit. Migne.

dituros esse rationem. Nobis tamen cum omnibus cura communis est, neque cujusquam administratio non nostri laboris est portio; ut dum ad beati Apostoli Petri sedem ex toto orbe concurritur, et illa universalis Ecclesiae a Domino eidem commendata dilectio etiam ex nostra dispensatione deponitur, tanto amplius nobis instare oneris sentiamus, quanto cunctis majora debemus.”¹

45. Quæ cum ita sint, Nos reverenti profecto amore ac filiali obedientia suscipimus, ac, opitulante Deo, fideliter observabimus, ac a Nobis subditis observari curabimus, omnes et singulas Constitutiones Apostolicas, sive de fidei expositionibus ac declarationibus, sive de moribus ac disciplina tractent, quæ hactenus a Petri Cathedra emanaverunt, vel quæ deinceps in lucem edentur; atque quo hæ Constitutiones omnibus quorum intersit melius innotescant, illas, vel earum saltem summam promulgare diligenter satagemus, vel in hujus concilii Appendice, vel in Synodis nostris Provincialibus ac Diocesanis, quæ in posterum celebrabuntur.

46. Cumque Pontifex Romanus Primatus sui munera et jura, ut plurimum, mediantibus Cardinalium Congregationibus exercet, mandant hujus concilii Patres omnes ejusmodi decisiones seu instructiones, quæ vel pro universali Ecclesia datæ sunt, vel res ecclesiasticas in horum statuum Provinciis sive Diocesis respiciunt, esse non solum debite publicandas reverenterque suscipiendas, sed rite et ad amussim ab omnibus observandas. Nam de iis disserens quæ sunt ab Ecclesia clare definita ac proinde de fide, deque aliis quæ licet non quidem de fide sint, tamen non sine temeritatis nota a Catholicis rejicerentur, hæc sapienter scribit Pius PP. IX.:

“Sed cum agatur de illa subjectione, qua ex conscientia ii omnes Catholici obstringuntur, qui in contemplatrices scientias incumbunt, ut novas suis scriptis Ecclesiae afferant

¹ S. Leo, Sermo 4, al. 5, c. 2, in anniversario assumpt. suæ.

utilitates, idcirco ejusdem Conventus viri recognoscere debent, sapientibus Catholicis haud satis esse, ut præfata Ecclesiae dogmata recipiant ac venerentur, verum etiam opus esse, ut se subjiciant tum decisionibus, quæ ad doctrinam pertinentes a Pontificiis Congregationibus proferuntur, tum iis doctrinæ capitibus, quæ communi et constanti Catholicorum consensu retinentur ut theologicæ veritates et conclusiones ita certæ, ut opiniones eisdem doctrinæ capitibus adversæ, quanquam hæreticæ dici nequeant, tamen aliam theologiam mereantur censuram.”¹

Hinc Patres Concilii sentiendi et agendi rationem eorum rejiciunt et reprobant, qui omnia, quæ non expresse sunt definita quâ de fide Catholica, parvipendunt, atque opiniones tenent et propositiones ventilant, quæ a sensu Catholicorum communi alienissimæ sunt, ideoque scandalosæ et piarum aurium offensivæ.

47. Quamvis autem Romanorum Pontificum dominium temporale in Status Ecclesiae, seu Petri Patrimonium, nec fuerit ab initio a Deo collatum, nec sit de Primatus essentia, attamen utilissimum, et in præsentibus rerum adjunctis quodammodo necessarium esse videtur, ad hoc, ut possit Pontifex Primatus sui jura et officia pro Ecclesiae bono ubique terrarum libere exercere: quapropter perlubenter nos suffragia nostra totius Episcopatus Catholici votis addimus, quibus contra violentam Petri Patrimonii spoliationem sacrilegam alte fortiterque protestabantur. “Namque,” uti ait Pius Papa IX., “ex omnibus totius Catholici orbis regionibus innumerabiles pene accepimus, tum ecclesiasticorum tum laicorum hominum cujusque dignitatis, ordinis, gradus, et conditionis, Litteras, etiam a centenis Catholicorum millibus subscriptas, quibus ipsi filialem suam ergo Nos, et hanc Petri Cathedram devotionem ac venerationem luculenter confirmant, et rebellionem, aususque in nonnullis Nostris

¹ Litteræ ad Archiep. Monac. et Frising., datæ Dec. 21, 1863; de Conventibus Theologorum Germaniæ.

provinciis admissos, vehementer detestantes, beati Petri Patrimonium omnino integrum inviolatumque servandum, atque ab omni injuria defendendum esse contendunt.”¹

Nam “cum Catholica Ecclesia a Christo Domino fundata et instituta, ad sempiternam hominum salutem curandam, perfectæ societatis formam vi divinæ suæ institutionis obtinuerit, ea proinde libertate pollere debet, ut in sacro suo ministerio obeundo nulli civili potestati subiaceat. Et quoniam ad libere, ut par erat, agendum, iis indigebat præsiidiis, quæ temporum conditioni ac necessitati congruerent, idcirco singulari prorsus divinæ Providentiæ consilio factum est, ut cum Romanum corrui imperium et in plura fuit regna divisum, Romanus Pontifex, quem Christus totius Ecclesiæ suæ caput centrumque constituit, civilem assequeretur principatum. Quo sane a Deo sapientissime consultum est, ut in tanta temporalium principum multitudine ac varietate Summus Pontifex illa frueretur politica libertate, quæ tantopere necessaria est, ad spiritualem suam potestatem, auctoritatem, et jurisdictionem toto orbe absque ullo impedimento exercendam. Atque ita plane decebat, ne Catholico orbi ulla oriretur occasio dubitandi, impulsu fortasse civilium potestatum, vel partium studio, duci quandoque posse in universali procuratione gerenda Sedem illam, ad quam ‘propter potiorem principalitatem necesse est omnem ecclesiam convenire.’”²

“Infestissimi igitur Romanæ Ecclesiæ temporalis domini hostes, civilem ejusdem Ecclesiæ Romanique Pontificis principatum, coelesti quadam rerum dispensatione, et vetusta per tot jam continentia sæcula possessione, ac justissimo quovis alio optimoque jure comparatum, et communi omnium populorum et principum vel acatholicorum consensione, uti sacrum inviolatumque beati Petri Patrimonium semper habitum ac defensum, invadere, labefactare, ac destruere connituntur; ut

¹ Epist. Encyclica, Jan. 19, 1860.

² Literæ Apost., Martii 26, 1860.

Romana Ecclesia suo spoliata patrimonio, Apostolicæ sedis Romanique Pontificis dignitatem majestatemque depriment, pessumdent, et liberius Sanctissimæ Religioni maxima quæque damna ac teterrimum bellum inferant, ipsamque Religionem, si fieri unquam posset, funditus evertant.”¹

Præclarissimis hisce Summi Pontificis verbis hujus Concilii Patres plenum præbuerunt mentis cordisque assensum.

48. Spectata demum inopia qua, ex sacrilega majoris et locupletioris partis Patrimonii sui spoliatione, laborat amantissimus Pater Pius Papa IX., æquum plane, dignum, justumque omnino esse reputamus, si Catholicus orbis universus, cujus bono spirituali totis viribus magnisque impensis die noctuque incumbit, illi in succursum perlubentissime veniat. Quapropter, ut etiam piæ hac in parte fidelium Nobis commissorum erga Pontificem devotioni faciamus satis, statuimus, ut in singulis horum Statuum ecclesiis, ubicumque existant, omnibus annis, Dominica infra octavam festi SS. Petri et Pauli, sive alio opportuno tempore, mandantibus locorum Ordinariis, quorum mandatum Dominica antecedente populo perlegetur a Pastore, fiant COLLECTÆ in subsidium Confraternitatis Sancti Petri; quarum summæ, et quidem ante festum Assumptæ in celum Beatissimæ Virginis Mariæ, ab Ordinariis respectivis locorum ad Metropolitam mittantur, qui illas quamprimum ad Pontificis manus pervenire satagent; aut si uni vel alteri Ordinario magis placuerit, directe mittantur ad Summum Pontificem. Hæ autem Collectæ fient singulis annis per omnes nostras Provincias; donec summus Pontifex in jura sua feliciter restitutus, vel alia ratione a divina Providentia sublevatus, amplius ejusmodi haud indigeat auxilio.

¹ Allocutio in Consist. Secreto, 20 Junii, 1859. Jam recitaverat easdem fere rationes, quæ in parte superius extracta suppeditantur.

CAPUT II.

DE HIERARCHIA DOCENTE ET REGENTE.

49. Quo Ecclesiae suae unitati, integritati, ac perpetuae durationi securius provideret Christus Dominus, in ea constituit Hierarchiam sacram, Episcopos, Presbyteros, et Ministros complectentem;¹ “ad consummationem” nimirum “sanctorum, in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi,”² “quae est Ecclesia Dei vivi, columna et firmamentum veritatis.”³ Ordinibus vero superioribus alii etiam gradus ministerii inferiores sunt additi, ut melius dispensationes mysteriorum omnes ad Dei honorem populiue fidelis aedificationem ordinarentur. “Hac enim certe mira varietate Ecclesia sancta circumdatur, ornatur, et regitur; cum alii in ea Pontifices, alii minoris ordinis sacerdotes, Diaconi, et Subdiaconi, diversorum ordinum viri consecrantur; et ex multis et alternae dignitatis membris unum corpus Christi efficitur.”⁴

“Si quis” autem. “dixerit Episcopos non esse Presbyteris superiores, vel non habere potestatem confirmandi et ordinandi; vel eam, quam habent, illis esse cum Presbyteris communem; vel ordines ab ipsis collatos, sine populi vel potestatis saecularis consensu aut vocatione, esse irritos; aut eos qui nec ab ecclesiastica et canonica potestate rite ordinati, nec missi sunt, sed aliunde veniunt, legitimos esse verbi et sacramentorum ministros; anathema sit.”⁵

50. Auctoritas quippe Ecclesiae, a Christo ipso Domino instituta pro salute hominum promovenda, in omnibus illis definiendis moderandisque quae fidem, mores, Ecclesiaeque

¹ Definitio Concil. Trid., Sess. xxiii., canon 6.

² Ephes. iv., 12.

³ I. Timoth. iii., 15.

⁴ Pontificale Roman., in ordinatione Presbyteri.

⁵ Concil. Trid., Sess. xxiii., canon 7.

ipsius regimen ac disciplinam respiciunt, est prorsus divina, atque nullatenus a civilis potestatis nutu seu arbitrio pendet. Huic enim Ecclesiae Christus Dominus, qui est ejusdem Caput supremum, plenam docendi, judicandi, ac regendi contulit potestatem, eique, Suo nomine, docenti ac regenti ita sua praesentia ac adsistentia ad usque consummationem saeculi adfuturum se promisit,¹ ut nunquam adversus eam, in petrae soliditate fundatam, portae inferi praevalere possent.² Episcopi igitur, qui sunt successores Apostolorum, quosque “Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo,”³ una cum suo in terris capite, Romano scilicet Pontifice, Petri successore ac Vicario Christi, consentientes ac judicantes, sive in conciliis generalibus congregati, sive per orbem terrarum sint dispersi, ita dono inerrantiae divinitus sunt praediti, ut nec a fide possit eorum corpus seu collegium unquam deficere, nec quidquam contra doctrinam a Deo revelatam possit definire: secus enim, homines, pro quorum salute Christus Ecclesiam instituit suumque profudit sanguinem, omni quoad fidem certitudine carerent, et erroris ac ruinae aeternae periculo subjacerent; idque quidem Christi ipsius ordinatione, qui illis ut Ecclesiam audirent, ejusque ministris, tanquam Sibi ipsi obtemperarent, solemniter mandavit:—quod plane et Dei sapientiae ac bonitati repugnat, totumque Christi consilium pro mundi redemptione destrueret, omnemque novae legis oeconomiam penitus subverteret.

51. Haec est nimirum Ecclesia Dei, et varietate et unitate et divina plane soliditate mire distincta, quae per orbem universum diffusa, omniumque nationum, sicut et omnium saeculorum, populos ulnis maternis complectens, et sub uno capite visibili in charitate ac integritate firmiter consistens, omnes, sicut praeeperat Christus, adhuc docet nationes, omnibus easdem ubique ac semper doctrinas, eadem praepcepta

¹ Matth. xxviii., 20.

² Matth. xvi., 18.

³ Acta Apost. xx., 28.

divina, eadem sancta tradit sacramenta. Ab infimis ad summum per varios ministerii gradus mirabili plane ordine ascendens, tota ejus constitutio imaginem unitatis ac divinitatis ita sibi exhibet impressam, ut nemo, qui animo humili ac sincero veram Christi quærit Ecclesiam, in errorem incurrere posse videatur. Hujus autem soliditatis basis, ac unitatis firmamentum a Petri Cathedra, quæ est totius ædificii petra angularis ac inconcussa, sunt repetenda. Nam vel ab initio Ecclesiæ, teste S. Hieronymo, "inter duodecim (Apostolos) unus eligitur, ut, capite constituto, schismatis tollatur occasio."¹

52. "Atque hinc plane apparet, in quanto errore illi etiam versentur, qui ratione abutentes, ac Dei eloquia tanquam humanum opus existimantes, proprio arbitrio illa explicare, interpretari temere audent, cum Deus (ipse) vivam constituerit auctoritatem, quæ verum legitimumque cœlestis suæ revelationis sensum doceret, constabiliret, omnesque controversias in rebus fidei et morum infallibili judicio dirimeret, ne fideles circumferantur omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, ad circumventionem erroris. Quæ quidem viva et infallibilis auctoritas in ea tantum viget Ecclesia, quæ a Christo Domino supra Petrum, totius Ecclesiæ caput, principem, et pastorem, cujus fidem nunquam defecturam promisit, ædificata, suos legitimos semper habet Pontifices sine intermissione ab ipso Petro ducentes originem in ejus Cathedra collocatos, et ejusdem etiam doctrinæ, dignitatis, honoris, ac potestatis hæredes et vindices. Et quoniam ubi Petrus ibi Ecclesia,² ac Petrus per Romanum Pontificem loquitur,³ et semper in suis successoribus vivit et judicium exercet,⁴ ac præstat quærentibus fidei veritatem;⁵ idcirco divina eloquia eo plane sensu sunt accipienda, quem tenuit ac tenet hæc

¹ Ad Jovin., L. i., c. 14.

² S. Ambros., in Psal. xl.

³ S. Petrus Chrysol. Epist. ad Eutychn., p. 38, Edit. Mansi.

⁴ Concil. Chalced., Act. ii.

⁵ Synod. Ephes., Act. iii.

Romana beatissimi Petri Cathedra, quæ omnium Ecclesiarum Mater et Magistra,¹ fidem a Christo Domino traditam integram inviolatamque semper servavit, eamque fideles edocuit, omnibus ostendens salutis semitam, et incorruptæ veritatis doctrinam."²

53. "Est autem singulorum Episcoporum Cathedræ Petri fidelissime adhærere, depositum sancte religioseque custodire, et pascere qui in eis est gregem Dei. Presbyteri vero subjecti sint oportet Episcopis, quos 'uti animæ parentes suscipiendos ab ipsis esse,' monet Hieronymus:³ nec unquam obliviscantur, se vetustis etiam canonibus vetari, quidpiam in suscepto ministerio agere, ac docendi et concionandi munus sibi sumere, 'sine sententia Episcopi, cujus fidei populus est creditus, et a quo pro animabus ratio exigetur.'⁴ Certum denique firmumque sit, eos omnes, qui adversus præstitutum hunc ordinem aliquid moliantur, statum Ecclesiæ, quantum in ipsis est, perturbare."⁵

54. Præclare autem de Ecclesiæ Dei libertate ab omni mundano imperio vel gubernio independenti, deque Ecclesiæ ipsius erga gubernium civile officiis, disserit Pontifex Nicolaus I., ad Michaelem Imperatorem scribens: "Vos autem, quæsumus, nolite præjudicium Dei Ecclesiæ irrogare; illa quippe nullum imperio vestro præjudicium infert, cum magis pro stabilitate ipsius æternam Divinitatem exoret, et pro incolumitate vestra et perpetua salute jugi devotione precetur. Nolite quæ sua sunt, usurpare; nolite quæ ipsi soli commissa sunt velle surripere, scientes quia tanto nimirum a sacris debet omnis mundanarum rerum administrator esse remotus, quanto quemlibet ex catalogo clericorum et militantium Deo

¹ Concil. Trid., Sess. vii., de Baptismo.

² Pii Papæ IX., Epist. Encyclica, 9 Nov., 1846.

³ Ad Nepot., Epist. 2, a. 1-24.

⁴ Ex Can. Apost., 38. Apud Labb. Tom. 1.

⁵ Gregorii XVI., Epist., Encyclica, 15 Aug., 1832.

nullis convenit negotiis sæcularibus implicari. Denique hi, quibus tantum humanis rebus, et non divinis præesse permissum est, quomodo de his, per quos divina ministrantur, judicare præsumant, penitus ignoramus. * * Sed cum ad verum ventum est eundem Regem atque Pontificem, ultra sibi nec imperator jura pontificatus arripuit, nec pontifex nomen imperatorium usurpavit. Quoniam idem Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus sic actibus propriis et dignitatibus distinctis officia potestatis utriusque discrevit, propria volens medicinali humilitate sursum efferi, non humana superbia rursus in inferna demergi, ut et Christiani Imperatores pro æterna vita Pontificibus indigerent, et Pontifices pro cursu temporalium tantummodo rerum imperialibus legibus uterentur; quatenus spiritalis actio carnalibus distaret incurisibus.”¹

55. Quænam sit demum Ecclesiæ Catholicæ agendi ratio, quamque benefica sint et multiplicia ejus munera ac officia, præclaro præconio docet Augustinus: “Catholica Ecclesia non solum ipsum Deum, sed etiam proximi dilectionem atque charitatem ita complectitur, ut omnium morborum, quibus pro peccatis suis animæ ægrotant, omnis apud illam ipsam medicina præpolleat. Ipsa pueriliter pueros, fortiter juvenes, quiete senes, prout cujusque non corporis tantum, sed et animi ætas est, exercet et docet. Ipsa fœminas viris suis, non ad explendam libidinem, sed ad propagandam sobolem, et ad rei familiaris societatem, casta et fidei obedientia subjicit; et viros conjugibus, non ad illudendum imbecilliores sexum, sed sinceri amoris legibus præficit. Ipsa parentibus filios libera quadam servitute subjungit, parentes filiis pia dominatione præponit. Ipsa fratribus fratres Religionis vinculo firmiore atque arctiore quam sanguinis nectit, omnemque generis proquinquitatem et affinitatis necessitudinem, servatis

¹ Epist. 8. in Collect. Regia, p. 171, A. D. 865.

naturæ voluntatisque nexibus, mutua charitate constringit. Ipsa dominis servos non tam conditionis necessitate, quam officii delectatione docet adhærere; et dominos servis, summi Dei communis Domini consideratione placabiles, et ad consulendum magis quam coercendum propensiores facit. Ipsa cives civibus, gentes gentibus, et prorsus homines primorum parentum recordatione, non societate tantum, sed quadam etiam fraternitate conjungit. Docet reges prospicere populis, monet populos se subdere regibus. Quibus honor debeat, quibus affectus, quibus reverentia, quibus timor, quibus consolatio, quibus admonitio, quibus exhortatio, quibus disciplina, quibus objurgatio, quibus supplicium, sedulo docet, ostendens quemadmodum et non omnibus omnia, et omnibus charitas, et nulli debeat injuria.”¹

CAPUT III.

DE CONCILIIIS PROVINCIALIBUS.

56. Quam sint Ecclesiæ Catholicæ proficua Concilia Provincialia, quinam illis debeant interesse, qui sint fines illis celebrandis præstituti, et qua ratione sint convocanda ac habenda, satis indicat Sacrosancta Synodus Tridentina, antiquam Ecclesiæ legem et consuetudinem hac in parte renovans ac solemniter promulgans: “Provincialia Concilia, sicubi ommissa sunt, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex sacris canonibus permissis, renoventur. Quare Metropolitanæ per seipsos, seu illis legitime impeditis, Co-episcopus antiquior intra annum ad minus a fine præsentis Concilii, et deinde quolibet saltem

¹ De Moribus Cath. Eccles., L. 1.